

турци, там се събира с другари "да се повеселят" - отново хайдушка трапеза, там с дружината си залавя потеря.

В началото на неговата хайдушка "география" "стои" топосът кръчма във вариантите дюгеня - Кавръковото дюгенче, Чавдаровото дюкянче. Там научава, че е наричан от хората хайдутин и на хайдутите ятак както и разпространения слух, че е обрал царската хазна. В това се състои и мотивацията за неговото окончателно решение да стане хайдутин. Конкретни топоними се вписват в хайдушката "география" на П. Хитов чрез конкретни случки и събития, възпроизвеждани в предания. А може да се каже, че сред всичките хайдуди и войводи от Сливенско най-много предания са съхранени за него - логичен рефлекс на фолклорното съзнание, съответстващ на доминиращото му присъствие във фолклорното знание.

Без да следвам някаква специална систематизация, само ще спомена няколко примера, тъй като е невъзможно в определен обем да се обхване хайдушката "география" на П. Хитов.

Местата на сражения са важен топос в нея. Понякога не се знае точното място, а се локализира района - между Котел и Тича, защото преданието се развива по посока на следствието от сражението. Или е посочена местността Кална уся, където загива Г. Трънкин и за войвода е избран П. Хитов - много важен акт в хайдушкия социум. В друго предание този район е локализиран и с други хайдушки топоними с определена функция в хайдушкото пространство - Софра кая и Хайдут тепе.

С подробности се описва пътят на четата от 1867 г. през Котленско, като много от местностите носят информация за конкретни случки: отсядането в долапа на дядо Стойко (ятак на П. Хитов), преминаването по Арап Алан и Тумти земя (с обяснение защо се казва така) и залавянето на чаушина-крадец, който е вреден за всички - и българи, и турци, заради което е обесен по нареждане на Хитов на едно дърво; Козел долап, Плачи дол, Циганската махала, Дълга, Кадън кория, Криви ръд, Сърнешки ръд, Дивеците, Меча поляна и Куш бунар. На Разбойна П. Хитов оставил Цонко Кънев с тринадесет човека за заблуда, че самият той е там и се намират след обкръжението на вр. Българка. Предателят е тичанският мухтарин, обесен впоследствие от дядо Жельо по поръка на П. Хитов, но пък не позволява да бъде убит богат турчин от Медвен, който помагал и на българите.

В две предания се разказва за не толкова героични случки с П. Хитов на Габерова поляна и Минтеш, където жетварки били възнаградени от него заради песента "Панайот Бойки думаше", която са изпели.

В друго предание се разказва за слизането на Хитов от Сарюва рътлина над Ичера при своя приятел дядо Шотка, където е насякъл с ятагана си феса му.

Значимо място, според преданията, в хайдушката "география" на П. Хитов заемат местата на засади за обир на хазна и скривалищата на имането му. Топосът скривалище на хайдушко имане участва активно в организацията на хайдушкото пространство като цяло.

Вече споменах, че според две от песните за П. Хитов той е "бастисал" царската